

РЕШЕНИЕ

№ 5256

гр. София, 04.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 05.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3312** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Р. С. А. против отказ, обективиран в писмо № Към САГ20-УВ00-524-(16)/12.06.2020/07.03.2023г. на главния архитект на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред административния орган е образувано по заявление с № Към САГ20-УВ00-524-(15)/12.06.2020/28.02.2023г. за регистриране и издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж (л.63 от делото). В преписката са приложени предходни искания на жалбоподателката от същия вид, които не следва да се обсъждат, тъй като всяко от тях представлява отделно искане за извършване на административна услуга по смисъла на § 1, т. 2, б. "а" от Допълнителната разпоредба на Закона за администрацията (ЗА). Всяко от тези производства е приключило с индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 АПК, които са извън предмета на настоящия спор. По искането за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж от 28.02.2023г. е постановен отказ, обективиран в писмо № Към САГ20-УВ00-524-(16)/12.06.2020/07.03.2023г. на главния архитект на СО,

предмет на оспорване в случая.

За постановения отказ в писмото са изложени мотиви, че за регистрация на строеж „Жилищна сграда“, находящ се в ПИ с идентификатор по КККР 12084.2701.2928, урегулиран поземлен имот (УПИ) X.-1239, кв. 98 по плана на [населено място], местност „В.-гарата“, район „В.“ на СО е необходимо да се осигури временен достъп до строежа. Цитирани са мотиви от решение № 17/04.11.2021 г. по к. д. № 11/2021 г. на Конституционния съд (КС) на Република България, че „при неприложена улична регулация и с цел да не се възпрепятства инвестиционният процес по застрояване на УПИ от собствениците им с текста по чл.190 от ЗУТ е предвидена възможност да се допусне строителство в УПИ чрез прокарване на временни пътища, които осигуряват достъп до имота“.

В производството пред съда не бяха представени доказателства, от които да е възможен извод, че са били налице предпоставките за издаване на исканото удостоверение. Прието е заключение на съдебно-техническа експертиза, което съдът в настоящия състав възприема като обективно, компетентно и съответно на обстоятелствата по делото. Вещото лице посочва, че до процесния имот с идентификатор 12084.2701.2928 е налице съществуваща половината спрямо оста улица. Югоизточната улично-регулационна линия не е освободена, а попада в дворните места, които са заградени с мрежа. Налице е техническа възможност за реализиране на достъп до процесния имот на жалбоподателя чрез определяне на ивица от дарения имот на общината. Вещото лице е отразило и графично констатациите си относно съществуващото на място положение. Видно от него, а и се установява от заявеното от вещото лице при изслушването му в открито съдебно заседание на 05.07.2023г., че частта от улицата пред имота, дарена на общината, е с ширина 3,20 м.

Основателен е доводът на ответника, че минималната необходима ширина е 3,50 м, съгласно чл.27, ал.4 от Наредба № Из-1971/29.10.2009 г. за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар. Посочената стойност е минимална и не може да бъде допълнително редуцирана, с оглед предмета на защита, за която е предвидена. Ето защо, не може да се приеме, че е налице изискуемият достъп до имота на жалбоподателя, независимо от фактически съществуващият такъв. Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи, че действително, бездействието на общината да упражни възложените ѝ от закона правомощия, като проведе необходимите отчуждителни процедури за реализиране предвижданията на съответния подробен устройствен план (ПУП) за улици, засягат съществено упражняването правото на собственост от засегнатите лица. Първоначалното неизпълнение на законовите предписания обаче не може да послужи за последващо negliжиране и неизпълнение на последващите дължими според закона действия. Подобна поредица от неизпълнения на предписанията на нормативната уредба би обезсмислила съществуването ѝ, както и на правилата за устройство на територията и самата му цел, прогласена в чл.1, ал.1 ЗУТ. Същото неизпълнение би имало за последица съществено засягане на обществения интерес – в случая, непредприети мерки за защита при възможен пожар и възпрепятстване на същата при възникване на такъв. Във всички случаи, то би се явило в пряко противоречие с целите, обсъдени като особено важни в мотивите на особеното мнение на цитираното по-горе решение на КС, а именно: „... по смисъла на чл. 8 и 9 от Закона за опазване на околната среда (ЗООС) опазването на околната среда е държавна политика, която

изисква централизиран подход и която се провежда чрез приемане на последователно и вътрешно синхронизирано законодателство (неслучайно според чл. 3, т. 1 ЗООС първият принцип, на който се основава опазването на околната среда, е устойчивостта). И тук се поставят въпросите: при допускане да се строи без техническа инфраструктура и в частност без канализационна мрежа как ще се гарантира предвиденото в чл. 40 и 41 ЗООС задължение на собствениците на имоти да не замърсяват почвите не само в собствените си, но и в съседните имоти; как ще се обезпечи "съхраняването и подобряването на качеството на повърхностните и на подземните води" съгласно чл. 37, т. 2 ЗООС; как ще се осигури на практика прилагането на забраната за пряко отвеждане на замърсители в подземните води (чл. 118а, ал. 1, т. 1 от Закона за водите)? А всички тези разпоредби не са предназначени да ограничават правата на собствениците, а са насочени да обезпечат "опазването на околната среда за сегашните и бъдещите поколения и защитата на здравето на хората" (чл. 1, т. 1 ЗООС)“.

Наред с горното, съгласно чл.1, ал.2 ЗУТ, този закон определя ограниченията върху собствеността за устройствени цели. Такива ограничения са допустими и необходими, за да се гарантира благоприятна среда за живеене на населението, в т. ч. безопасна. Ето защо, обявяването за противоконституционна разпоредбата на чл. 148, ал. 16 ЗУТ с цитираното решение на КС, не е основание по тълкувателен път да се формира извод за липса на необходимост от съблюдаване на останалите изисквания на нормативната уредба поради практическите затруднения, които възникват. След като администрацията не е предприела своевременно необходимото съобразно правомощията си да осигури достъп до имота съобразно нормативните за това изисквания, наложително е предприемане на процедурата по чл.190 ЗУТ от заинтересуваните собственици, както е посочено в процесното писмо.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че отказът е постановен в установената форма от компетентен орган; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора разносните остават за жалбоподателя така, както са направени и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 (сто) лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс. Предвид чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, посочената сума следва да бъде платена на СО.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. А., с ЕГН [ЕГН], против отказ, обективиран в писмо № Към САГ20-УВ00-524-(16)/12.06.2020/07.03.2023г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Р. С. А., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия:

